

WAT EEN PAAR PANTOFFELS VOOR HINDOSTAN UITGEWERKT HEEFT.

Het is een warme achtermiddag in Hindostan. De vrouw van een zending zit stil met vlugge vingers de naald handterende om een paar pantoffels voor haren man af te werken. Schoon het patroon moeijelijk is en de bewerking al hare aandacht schijnt te vorderen, is haar gemoed veel meer vervuld van gedachten over de menigte aanzienlijke en welgeborene vrouwen in dat land der rozen, wier toestand ellendiger is dan dat van misdadigers in onze gevangenissen. Herhaalde malen heeft zij getracht iets voor haar te doen; maar telkens is zij afgewezen. Zij had gehoopt dat als de jonge lieden, die zij opgevoed had, in de zendingsscholen waren opgegroeid, zij op dezen invloed zou hebben en door hen haar doel zou bereiken; zij had getrouwelijk aan hen gearbeid; maar alles te vergeefs. De kracht harer drangredenen stemden zij toe. Zij gevoelden dat het wenschelijk ware voor hunne vrouwen dat zij opvoeding ontvingen, maar zij waren niet bij magte haar te helpen. De ijzeren boeijen van oud gebruik, de verpletterende tirannie van godsdienstig

DE CHRISTELIJKE FAMILIEKRING, VI.

bijgeloof dwarsboomden hunne pogingen en verwoestten hunne verwachtingen. En daar zij nu bijna wanhoopte haren edelen wensch ooit vervuld te zullen zien, had zij de belangen der ongelukkige vrouwen opgedragen aan dien God, dien zij liefhad en diende, Hem biddende eene deur te openen tot welzijn van die gevangenen in eigen woning. En zoo zit zij nu ijverig te werken, en heeft bijna het geschenk voltooid dat zij bestemd heeft voor hem dien zij bemint, verblijd en dankbaar jegens God over haar zoo gezegend lot dat zij in staat is haar echtgenoot in zijn werk behulpzaam te zijn, en dat zij staan mag in de vrijheid waarmede Christus zijn volk heeft vrijgemaakt.

De laatste steek is gedaan, en zij rust met eene stille vergenoegdheid over haar eigen toestand en in den geest zich verheugende over het genoegen dat haar kleine geschenk haren man zal veroorzaken. Daar wordt de deur geopend, en een Baboe of inlandsch heer, een harer voormalige leerlingen treedt binnen. Hij neemt de pantoffels op, en staat ze met verbazing te bewonderen. De heldere kleuren trekken hem aan, de fraaije bewerking verrukt hem. Hij had nog nooit hare gelijke gezien. En dat had eene vrouw gemaakt, had dit gedaan steek bij steek, en had dit verrigt met dat wonderlijk, tooverachtige werktuig — de naald!

25